

Мама зайшлася реготом так, що все тіло в неї затрусилося.

— Гей, я придумав! — вигукнув татко. — А влаштуймо їм побачення! Уявіть... «Міс Батт, познайомтеся, це містер Ташмен. Містере Ташмен, це міс Батт». Вони могли б одружитись і народити купу Ташенят.

— Бідолашний містер Ташмен, — похитала головою мама. — Оггі ж із ним іще не зустрічався, Нейте!

— Хто такий містер Ташмен? — пробурмотіла Вія, вихоплена зі сну вибухами реготу.

— Директор моєї нової школи, — відповів я.

Зустріч із містером Ташменом

Якби я знав, що візит до містера Ташмена включатиме зустріч із учнями моєї майбутньої школи, то хвилювався би значно дужче. Але мене про це не попередили, тому я повсякчас безтурботно хихотів, пригадуючи татові жарти щодо прізвища директора.

Те саме сталось і тоді, коли ми з мамою приїхали до «Бічер Преп» за кілька тижнів до початку навчального року: щойно побачивши містера Ташмена, який чекав на нас біля входу, я одразу захихотів. Утім, директор виявився геть не таким, яким я його уявляв. Мені здавалося, що в нього

мають бути величезні сідниці, але ж ні! Власне, він був зовсім нормальним чоловіком. Високим і худорлявим. Літнім, але не зовсім старим. І на позір дуже привітним. Коли він потиснув мамі руку, та привіталася:

— Доброго дня, містере Ташмен. Дуже приємно вас бачити! Це мій син Огест.

Містер Ташмен навів на мене погляд, усміхнувся і кивнув. А тоді простягнув мені руку.

— Здоров, Огесте, — промовив він так буденно, ніби перед ним стояла нормальна людина. — Мені дуже приємно з тобою познайомитися.

— Добридень, — пробурмотів я і сунув свою руку йому в долоню, пустивши очі долу. На ногах у нього викрашалися червоні кросівки «Адідас».

— Отже, — почав він, вставши переді мною навколішки і змусивши таким чином дивитися йому в обличчя, — твої мама з татком чимало розповідали про тебе.

— І що вони вам розповідали? — пошепки спитав я.

— Га?

— Любий, кажи голосніше, — попросила мама.

— Що розповідали? — повторив я, намагаючись вимовляти слова чітко. Ох, кляте хвилювання! Через нього я лопочу замість того, щоб говорити.

— Ну, наприклад, про те, що ти любила читати, — відповів містер Ташмен. У нього були

блакитні очі, облямовані білявими віями. — І про те, що ти вправний художник. А ще тобі подобаються природничі науки, еге ж?

— Еге, — кивнув я.

— У нас є кілька цікавих факультативів. Може, вибереш якийсь із них?

— Еге, — знову мукнув я, хоча навіть уявлення не мав, що таке факультатив.

— То як, готовий до екскурсії?

— Просто зараз?!

— А ти думав, що в кіно прийшов? — посміхнувся він і зіпнувся на рівні.

— Ти не казала, що ми гулятимемо школою, — звинуватив я маму.

— Оггі... — майже з осудом пробурмотіла вона.

— Усе буде добре, Огесте, — запевнив містер Ташмен, простягаючи мені долоню. — Обіцяю.

Гадаю, він збирався повести мене за руку, але я чимдуж ухопився за маму. Усміхнувшись, директор попростував до вестибюлю.

Мама легенько стиснула мою кисть, але я так і не зрозумів, що вона хотіла цим висловити: «Я тебе люблю» чи «Вибач». Може, і те й інше.

Раніше я бував лише в одній школі — у сестриній (ми з мамою і татком завітали туди якось навесні — послухати, як Вія співає). Ця школа була геть іншою. Меншою. І смерділо тут, як у лікарні.

Доброзичлива місіс Гарсія

Містер Ташмен провів нас кількома коридорами. Людей було небагато. А ті, хто траплявся на шляху, здавалося, зовсім не зважали на мене (хоча, може, просто не бачили). Я намагався ховатися за мамою і татком. Знаю, що поведився як дитина, але мені тоді було якось моторошно.

Урешті ми зайшли до маленької кімнатки, позначеної табличкою: «Кабінет директора середньої школи». У кімнаті стояв стіл, за яким сиділа приємна жінка.

— Це місіс Гарсія, — представив її містер Ташмен.

Жінка приязно всміхнулася мамі, зняла окуляри і підвелася зі стільця. Мама потиснула їй руку і назвалася:

— Ізабель Пуллмен, приємно познайомитися.

— А це Огест, — продовжив директор.

Мама відступила на крок, виставляючи мене поперед себе. А потім сталося те, що я спостерігав уже мільйони разів. Варто було мені подивитися на місіс Гарсія, як вона відвела очі. Усього на мить, тож ніхто, крім мене, нічого не помітив. Та й чарівна посмішка на її обличчі анітрішки не згасла.

— Приємно з тобою познайомитись, Огесте, — мовила місіс Гарсія, простягаючи мені руку.

— Вітаю, — тихо відповів я і потиснув її руку. Дивитися їй в обличчя мені не хотілося, тому я втупився в окуляри, що висіли на ланцюжку в неї на грудях.